

Viha. Kyseessä on vain yksi tunne, mutta se monesti yllättää monimuotoisuudellaan. Se on voimakas tunne, se muuttaa maailmaa. Kyseiseen tunteeseen tutustuin vasta myöhemmällä iällä, aiemmin en ollut siihen itsessäni törmännyt. Ennen minua ajoi eteenpäin ajatukset siitä mitä minun pitäisi tehdä, ja mitä muut minulta odottivat. Nyt minua ajaa eteenpäin vain tuo sana ja siihen kietoutuvat teot. Se täyttää mieleni, enkä ole kykenevä vastustamaan sen voimaa. Mietin kyllä, mietin monesti. Milloin minusta tuli se mitä olen nyt. Se oli prosessi jota en tiedostanut. Se tuli salakavalasti kuin loinen eikä aio perille päästyään lähteä minnekkään. Ihmiset katsovat minua eivätkä näe sitä mieleni syövereissä käyvää kiivasta taistelua. Yritän käyttäytyä kuin muut mutta ajatuksiani en voi muuttaa. Olen hylkiö. Olen sellainen millaiseksi nuori äiti ei halua lapsensa tulevan. Nykyaikana omia ajatuksiaan voi tuoda suurenkin yleisön tietoon internetin avulla. Se on pelastukseni, se on toivoni. Kirjoitan, kirjoitan mitä ajattelen ja siitä mitä tunnen. Olen kaikkialla, mutta kukaan ei tiedä kuka oikeasti olen. En paljasta mitään itsestäni, mutta kerron tietoa janoaville ihmisille sitä mitä he haluavat kuulla. Olemukseni vaihtuu mielialani ja muiden ihmisten mukaan. Mutta internet on muuttunut. Se on nykyään kaikkialla, anonymiteetistä on luovuttu. Ihmiset janoavat kunniaa. Minä sanoin tämän. Minä tein näin. Kunnia ja raha, siinä on motivaationne. Se on hämmentävää. Mietin pitäisikö minullakin luopua yksityisyydestäni ja kertoa ajatukseni omalla nimelläni mutta se on tehty vaikeaksi. Maailma on tuomitseva. Se on ristiriitaista miten ajatukset joita suurin osa pitää hyväksyttävinä ovat heidän mielestään oikeita ja väärin ajattelevia pitäisi rangaista. He huutavat sananvapauden puolesta mutta kun valtavirrasta poikkeava esittää mielipiteensä se kuitataan sairaudeksi. Minä en ole sairas. Minä ajattelen. Myös muut ihmiset ajattelevat. Mutta heistä monien ajatuksilla on se ero, että he ajattelevat mitä muut ajattelisivat tai millainen ajattelu on hyväksyttävää. Se heijastuu heidän tekoihinsa. He eivät mieti miksi he tekevät jotain eivätkä kyseenalaista mitään. Heidän johtajankaipuunsa nostattaa massasta ihmisiä jotka ajattelevat kuten kuuluukin. Mutta nekään johtajat eivät riitä. Siksi tarvitaan Jumala. Jumala on turva. Ei ole mitään hätää. Lapsi katsoo maailmaa. Se on ihmeellinen ja suuri. Kokoajan tulee uutta ja ihmeellistä vastaan. Aikuiset tekevät juttuja joita lapsi ei ymmärrä. Miksi äiti menee aina viikonloppuisin ulos ja tulee takaisin tuoden oudon tuoksun ja uuden miehen mukanaan? Lapsi ei ymmärrä. Lapsi on onnellinen. Lapsi ei välitä muista, se on onnellisuuden avain. Muistan oman lapsuuteni joka oli huoletonta ja onnellista. Katselin sankossa olevaa koppakuoriasta kesäaurion lämmittäessä selkää. Se oli mukavaa, enkä ajatellut mitä muut ihmiset ajattelevat tekemisestäni. Ymmärrän kyllä että mielipiteeni ihmisistä ja ihmisyydestä on negatiivinen mutta en voi asialle mitään. Olisinko onnellisempi kykenemättömänä ajattelemaan itsenäisesti? Luultavasti olisin. Ihmiset eivät kykene olemaan paikoillaan. Aina ollaan tekemässä jotain tai etsitään uutta tekemistä. Harrastuksia tulee ja menee, yleensä niihin ei jumituta vaan kaivataan muutosta. Muutos tuo mielihyvää. Sitä ihminen kaipaa. Aisteja pitää jatkuvasti pommittaa uusilla ärsykkeillä jotta mielenkiinto elämässä pysyisi. Osa käyttää päihteitä, osa liittyy yhteisölliseen toimintaan. Hedonismi on nykyaikana valloillaan, mielihyvää halutaan enkä minäkään sitä kiistä haluavani. Kuitenkin katson maailmaa ulkopuolisen silmin ja en näe ihmisten toiminnassa mitään hyväksyttävää tai rationaalista. Laumaeläimet laiduntaa. Uusimmat vaatteet ja puhelimet ovat välttämättömiä. Se joka ei uutuuksia halua tai pysty hankkimaan joutuu syrjinnän kohteeksi. Lauma tuo turvaa, mutta vain tietyille. Maailma on pilalla. Se on ylikansoitettu ja sitä raiskataan kiihtyvällä tahdilla. Tuotteita tehdään ja niitä ostetaan hetkellien mielihyvän vuoksi. Millaista mielihyvää siitä sitten saat kun maailma on yksi suuri kaatopaikka? Minä en voi tätä pysäyttää. Kukaan ei voi. Mutta voin vaikuttaa omalta osaltani asioihin joten lisääntyä en aio, enkä myöskään koskaan ostaa mitään mikä ei kestä käyttöä yli viittä vuotta. Elä nyt, kuolet

kuitenkin eikä kukaan voi maapalloa pelastaa. Tätä kirjoittaessani mietin mikä on tarkoitukseni tässä maailmassa. Ulkopuolisen silmin minä en ole saavuttanut mitään. Kuitenkin ahdistukseni siitä mikä minun pitäisi olla on hävinnyt ja vienyt vihan mukanaan. Epäonnistumiseni elämässä teki elämästäni onnistuneen. Olen onnellinen enkä mieti asioita turhaan vaan kuin silloin kun kirjoitan. Maailman murheet eivät ole, eivätkä kuulu harteilleni. Kirjoittaminen motivoi minua ja aion jatkaa sitä niin kauan kuin pystyn. Minä olen onnellinen.